

[Handelsministeren.]

Medlem fremførte, en mærkelig Anklage, det ærede Medlem rejste, og jeg kunde ikke forstaa, hvad hans Hensigt egentlig kunde være med den, om det nu virkelig var hans Hensigt at ramme Statsministeren og det nuværende Ministerium, eller om det var hans Hensigt at ramme helt andre Steder. For det er indlysende, at hans Bemærkninger rammer i nok saa høj Grad andre Steder. Det var det, jeg tillod mig at gøre opmærksom paa

Ansvar i den Arendrupske Bedrageriaffære er jo ikke bragt ud af Verden og kan fornuftigvis ikke være bragt ud af Verden, eftersom der er indledet en Undersøgelse. Men det er min Opfattelse, at man maa lade Affæren hvile og lade være med at fastslaa, hvor Ansvar er, saa længe Undersøgelsen ikke er tilendebragt. Det synes jeg, man skylder de vedkommende Embedsmænd, mod hvem Undersøgelsen er rettet, eftersom man jo ikke under nogen Form vil tænke sig Muligheden af at rejse Anklage mod dem for, at de skulde have stjaalet af Statens Penge. Deres Ansvar bliver jo af en helt anden Art end det Ansvar, som hviler paa Arendrup.

Og saa er det, jeg har sagt: Skal man til at gøre Ansvar op nu, eller skal man i det hele taget til at gøre Ansvar op — for det er jo ikke blot nu ved denne Lejlighed, det vil ogsaa blive saaledes, hvis et endeligt Opgør skal finde Sted —, saa falder Ansvar for, hvad Arendrup har kunnet begaa, ikke mindst paa Ministeriet, der sad fra 1920 til 1924, og paa det Ministerium, der sad efter 1926. Der er to Perioder i Venstres Ministertid, hvor Ansvar ogsaa ligger der, aldeles uomtvisteligt.

Saa sagde jeg vist 1920—21; jeg er indrede ikke præcis i Øjeblikket, om det var 1920—21 eller 1921—22; men nu har det ærede Medlem Hr. Krag paapeget, at det ikke var i 1920—21, den store Overskridelse fandt Sted, og det er rigtigt — det var jeg selv blevet opmærksom paa og havde ogsaa noteret mig dette. Men det forandrer jo overhovedet intet som helst ved Sagen, eftersom Ministeriet Neergaard tiltraadte i 1920. Og for øvrigt var Arendrup allerede paa Tærne i 1920—21 med at tage af Kassen. I det Aar tog han ikke mindre end 17 361 Kr. 98 Ø.

Saa gjorde jeg opmærksom paa, at det var højst ejendommeligt, at det ærede Medlem Hr. Krag her fra denne Talerstol ret-

tede saa voldsomme Anklager mod den Erhvervsminister, der sad i 1924—26, fordi han ikke var blevet opmærksom paa, at Arendrup tog af Kassen, medens Forholdet var, at han ingen Sinde har taget saa stærkt af Ministeriets Kasse, som han tog i den Periode, da det ærede Medlem Hr. Krag selv var Medlem af Ministeriet og dermed naturligvis ogsaa selv havde et vist Medansvar.

Hvor stort dette Ansvar kan udmaales til, det er en Sag for sig; men uomtvisteligt er det da, at hans Kolleger, den tidligere Handelsminister Tyge Rothe og den tidligere Handelsminister Jørgen Christensen, lige saa lidt kan undgaa et Ansvar, som den senere Erhvervsminister kunde. Det er klart: Er der Ansvar overfor den ene, saa maa der fornuftigvis ogsaa være Ansvar overfor den anden, og dette Ansvar fortsættes, indtil vi kommer til det ærede Medlem Hr. Slesbager. Han har heller ikke kunnet forhindre, at Arendrup har taget af Kassen; endogsaa mange, mange Tusinde Kroner er taget i den Periode, da det ærede Medlem stod for Styret i Handelsministeriet. Altsaa, jeg kan ikke skønne rettere end, at de Pile, der af det ærede Medlem Hr. Krag er skudt ud, har ramt nok saa meget andre Steder end der, hvor han foregav at ville sigte og vilde have dem til at ramme.

Jeg har gjort opmærksom paa dette højst ejendommelige, at Kontorchef Arendrup i 1921—22 kun søgte en Bevilling og kun fik en Bevilling alene paa Finansloven paa Kontorholdskontoen paa 33 600 Kr. Han havde altsaa kun en Bevilling fra Bevillingsmyndighederne paa 33 600 Kr., og alligevel tegnede han sig ca. 40 000 Kr. Men Venstreministeriet opdagede det ikke. Det ærede Medlem Hr. Krag opdagede det ikke, og Venstres Handelsminister opdagede det ikke. Venstres Finansminister opdagede det heller ikke. Jeg konstaterer kun Kendsgerningen, skal ikke uddybe Emnet videre. Hr. Arendrup overskred sit Budget, saaledes at den samlede Udgift paa Statsregnskabet er opgjort til 126 523 Kr. 79 Ø., uagtet Bevillingen kun var paa 33 600 Kr. Overfor dette er der ingen i Ministeriet Neergaard, der reagerer, heller ikke det ærede Medlem Hr. Krag, men Statsrevisoratet reagerer overfor det, og i Betænkningen over Statsregnskabet for Finansaaret 1921—22 staar der:

„Der burde være søgt finansiel Hjælp ved Tillægsbevillingsloven for den betydelige Overskridelse paa denne Konto